

LBRIS

We know
books

L. M. MONTGOMERY

Crăciun cu

A N N E

*și alte povestiri despre
iertare, împăcare și iubire*

Traducător — Cristian Imbrea

PREȘANIA

ISBN 978-606-8195-98-8

CUPRINS

- 5 Prefață
- 15 Matthew insistă asupra mâneșilor bufante
- 31 Crăciun la Red Butte
- 45 Sfârșitul vrajbei în familia Young
- 59 Mătușa Cyrilla și coșul de Crăciun
- 75 Crăciunul familiei Osborne
- 83 O amintire de neșters
- 95 Cadourile Clorindei
- 105 Katherine Brooke vine la Green Gables
- 117 Încurcătură de Crăciun
- 131 Surpriză de Crăciun pe Enderly Road
- 141 Familia Falsom și masa de Crăciun
- 155 Inspirație de Crăciun
- 167 Crăciunul familiei Joseph
- 179 Unchiul Richard și masa de Anul Nou
- 187 Ida și tortul de Anul Nou
- 197 De Anul Nou cu Bertie

Matthew insistă asupra mâneșilor bufante

De zece minute, Matthew se afla într-o situație dificilă. Intrase în bucătărie în lumina amurgului acelei seri reci și gri de decembrie și se așezase pe lădița din lemn din colțul camerei pentru a-și scoate ghetele, neștiind că Anne și un stol de colege repetau „Regina zânelor” în salon. Deodată, ieșiră îmbrâncindu-se pe coridor, cântând și sporovăind până în bucătărie. Nu-l văzură pe Matthew, care se ascunde timid în umbra din spatele lădiței, cu o gheată într-o mână și încălțătorul în cealaltă. Le privi sfios preț de zece minute în timp ce-și puneau bonetele și paltoanele și discutau despre scenetă și spectacol. Anne se afla printre ele, cu privirea luminoasă și plină de viață, la fel ca celelalte fete, dar Matthew deveni brusc conștient că ea avea ceva aparte față de colegele ei. Iar ceea ce-l îngrijoră pe Matthew fu faptul că diferența i se păru ceva ce n-ar

fi trebuit să fie. Fața Annei era mai îmbujorată, ochii mai mari, mai visători, iar trăsăturile ei mai delicate decât ale celorlalte colege. Până și Matthew, care era atât de lipsit de agerimea minții, învăță să ia aminte la acest fel de lucruri. Ceea ce îl îngrijora pe el însă nu avea legătură cu aceste aspecte. Atunci ce era oare?

Matthew fu bântuit de această întrebare încă multă vreme după ce fetele coborâră de braț pe aleea lungă și înghețată, iar Anne se cufundase în lecții. Nu putea vorbi cu Marilla despre asta, fiindcă simțea că ar fi pufnit ironică și i-ar fi răspuns că singura deosebire pe care o vedea ea între Anne și celelalte fete era că cele din urmă mai tăceau uneori, în timp ce Anne, niciodată. Matthew era de părere că o asemenea discuție nu i-ar fi de mare folos.

Recurse la pipă în seara aceea, spre marea neplăcere a Marillei, în speranța că-l va ajuta să descâlcească problema. După două ore de fumat și de adâncă cugetare, Matthew găsi răspunsul: Anne nu era îmbrăcată ca celelalte fete!

Pe măsură ce cugeta mai mult, Matthew se convinse că Anne nu fusese niciodată îmbrăcată ca celelalte fete – cel puțin nu de când venise la Green Gables. Marilla o ținea îmbrăcată cu rochii simple, negre, croite după același tipar. Matthew nu înțelegea prea multe din conceptul de modă,

dar era sigur că mânecile Annei nu semănau deloc cu ale celorlalte fete. Își aminti zarva de fete pe care le văzuse în seara aceea, toate vesele și în nuanțe de roșu, albastru, roz și alb, și se întrebă de ce Marilla o îmbrăca mereu atât de simplu și auster.

Sigur că așa era cel mai potrivit. Marilla știa cel mai bine, doar ea era cea care o educa. Probabil exista un motiv înțelept și de nepătruns cu mintea. Dar nu poate să fie niciun rău dacă îi îngăduie copilei să aibă o rochie drăguță – ceva ce Diana Barry purta în fiecare zi. Matthew hotărî să-i ia și ei una și se gândi că gestul lui nu poate fi considerat un amestec nepotit în educarea fetei. Crăciunul era peste două săptămâni, iar o rochie frumoasă și nouă ar fi fost darul potrivit. Cu un suspin de împlinire, Matthew își puse deoparte pipa și plecă la culcare, în timp ce Marilla deschise larg toate ușile pentru a aerisi casa.

În seara următoare, Matthew merse la Carmody pentru a cumpăra rochia nouă, hotărât să termine cât de repede cu ce era mai greu. Simțea că nu va fi un fapt oarecare. Existau lucruri pe care Matthew le cumpăra cu ușurință, arătând chiar o anume pricepere în a le târgui, dar își dădea seama că în ceea ce privea o rochie nouă se va afla cu totul la mila vânzătorului.

După ce chibzui îndelung, Matthew se hotărî să meargă la magazinul lui Samuel Lawson în loc de cel al lui William Blair. Familia Cuthbert cumpăra fără greș de la William Blair; era aproape la fel de înrădăcinat ca a merge la biserică sau a vota pentru partidul conservator. Dar cele două fiice ale lui William Blair serveau adesea clienții, iar Matthew se temea de moarte de ele. Reușea să se descurce cu ele atunci când știa exact ce are de cumpărat și putea arăta cu degetul, dar într-o astfel de problemă ce necesita explicații și sfătuire, simțea că e nevoie musai de un bărbat în spatele tejghelei. Așa că alese să meargă la Lawson, unde Samuel sau fiul lui îl vor servi.

Dar, vai! Matthew nu știa că Samuel își extinsese afacerea și angajase și o domnișoară foarte carismatică, nepoată din partea soției, cu o uriașă coafură pompadour prinsă lejer, cu ochii căprui, mari și cercetători, și un zâmbet foarte deschis și năucitor. Era îmbrăcată cu mult bun gust, iar pe brațe avea câteva brățări, care străluceau și zăngăneau la fiecare mișcare a mâinilor. Văzându-o, Matthew fu copleșit de nedumerire, în timp ce zornăitul brățărilor îi răsuna puternic în minte.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Cuthbert? întrebă cu vioiciune și bunăvoință domnișoara Lucilla Harris, bătând darabana cu ambele mâini pe tejghea.

– Aveți cumva... aveți... aveți greble pentru grădină? se bâlbâi Matthew.

Domnișoara Harris părea ușor surprinsă – ceea ce era de așteptat – să audă pe cineva întrebând de greble în mijlocul lui decembrie.

– S-ar putea să mai avem una sau două rămase, dar sunt sus, în camera de lemne. Merg să verific.

În lipsa ei, Matthew își adună toate puterile pentru un nou efort.

Când domnișoara Harris se întoarse cu grebla și îl întrebă veselă: „Mai doriți și altceva, domnule Cuthbert?”, Matthew își adună tot curajul și spuse:

– Dacă tot m-ați întrebat, aș putea să cumpăr și... și... adică... niște semințe de lucernă.

Domnișoara auzise că Matthew Cuthbert era ciudat, dar acum trase concluzia că e nebun de-a dreptul.

– Nu ținem semințe de lucernă decât primăvara. Acum nu mai avem.

– Da, sigur, exact așa cum spuneți, se bâlbâi nefericitul de Matthew îndreptându-se spre ușă cu grebla în mână. În prag, își aminti că nu o plătitese și se întoarse amărât la tejghea.

Pe când domnișoara Harris îi număra restul, își adună puterile pentru o ultimă și disperată încercare:

– Atunci... dacă nu e un deranj prea mare, adică... aş vrea să mă uit la... la... nişte zahăr.

– Alb sau brun? întrebă domnişoara Harris răbdătoare.

– Păi... brun, zise Matthew fără vlagă.

– Avem aici un butoi, e singurul fel pe care îl avem.

– O să iau douăzeci de kilograme, spuse el şi broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

Matthew străbătu jumătate din drumul spre casă până să-şi vină în fire. Fusese o experienţă oribilă, dar așa îi trebuia, cugetă în sinea lui, pentru că făcuse nesăbuinţa de a merge la un magazin necunoscut. Ajuns acasă, ascunse grebla în magazie, dar zahărul i-l dădu Marillei.

– Zahăr brun! exclamă Marilla. Ce ți-a venit să cumperi așa mult? Știi că nu folosesc decât pentru terciul zilierului sau pentru tortul negru cu fructe. Jerry a plecat, iar tortul l-am făcut de mult. Nici măcar nu e zahăr bun, e brut și negru. William Blair nu ține de obicei asemenea zahăr.

– M-am gândit că... că o să fie de folos vreodată, răspunse Matthew pregătit să se retragă.

Cugetând din nou asupra problemei, Matthew hotărî că o asemenea situație cerea mâna unei femei. Marilla nu intra în discuție, pentru că era sigur că l-ar fi descu-rajat întru totul. Nu rămânea decât doamna Lynde, căci

Matthew nu ar fi îndrăznit să vorbească niciunei alte femei din Avonlea.

Porni așadar spre buna doamnă Lynde, care preluă îndată povara de pe umerii bietului om.

– Să aleg pentru Anne o rochie din partea ta? Sigur că da! Merg chiar mâine la Carmody și mă voi ocupa de asta. Te-ai gândit la ceva anume? Nu? Atunci voi alege ce consider eu că ar fi potrivit. Cred că i-ar sta foarte bine cu o rochie pământie, iar William Blair tocmai a primit niște stofă foarte drăguță. Vrei să i-o și croiesc? Mă gândesc că dacă i-ar face-o Marilla, Anne probabil ar afla și n-ar mai fi o surpriză. Bine, o fac eu. Nu, nu mă deranjează deloc. Îmi place să cos. O s-o fac după mărimea nepoatei mele, Jenny Gillis, pentru că ea și Anne seamănă ca două picături de apă în ceea ce privește statura.

– Vă sunt foarte îndatorat, zise Matthew, și... aş vrea... cum să spun... cred că azi se fac altfel mânecile decât înainte. Dacă nu e prea mult... aş vrea să... să fie așa mânecile.

– Bufante? Sigur. Nu e nevoie să-ți mai bați deloc capul cu asta, Matthew. O voi croi după ultima modă, încheie doamna Lynde.

După ce Matthew plecă, adăugă pentru sine:

– Va fi tare plăcut să o văd odată pe sărmana fată îmbrăcată cum se cuvine. E absolut ridicol cum o îmbracă Marilla,

și de mult tânjeam să-i spun în față. Mi-am ținut gura până acum, fiindcă văd că Marilla nu vrea să-mi urmeze sfaturile și crede că știe mai multe decât mine despre educarea unui copil, deși e o fată bătrână. Dar așa stau lucrurile. Oamenii care au crescut copii știu că nu este o regulă sigură după care să crești un copil. Iar ei cred că e limpede ca regula de trei simplă – scrii, așa, cei trei termeni și rezultatul obținut e cel corect. Dar oamenii în carne și oase depășesc algebra, și tocmai aici greșește Marilla Cuthbert. Bănuiesc că vrea să o învețe pe Anne smerenia, de-asta o îmbracă așa. Dar s-ar putea să nu crească altceva decât nemulțumirea și invidia. Sigur copila simte diferența dintre hainele ei și ale celorlalte fete dar nu-mi vine să cred că tocmai Matthew a băgat de seamă acest lucru. Omul ăsta se trezește după un somn de peste șaiszeci de ani.

În următoarele două săptămâni, Marilla pricepu că Matthew are ceva pe suflet, dar nu-și putu da seama ce anume, până în Ajunul Crăciunului, când doamna Lynde aduse noua rochie. Marilla primi destul de bine cadoul, cu toate că cel mai probabil nu credea explicația oferită cu diplomatie de doamna Lynde că ea croise rochia fiindcă Matthew se temea să nu afle Anne prea devreme dacă ar fi făcut-o Marilla.

– Deci din cauza asta a fost Matthew misterios și tot zâmbea pentru sine în ultimele săptămâni, zise ea nu fără îngăduință, deși puțin cam aspru. Știam că pune la cale o grozăvie. Ca să fiu sinceră, nu cred că Anne avea nevoie de alte rochii. I-am făcut trei rochii bune, călduroase și rezistente în toamna aceasta, iar orice este în plus este pur și simplu o extravagantă. Zău așa, e destul material în mânecile acelea pentru a croi o talie. O să-i umfli ego-ul, Matthew, și doar e vanitoasă ca un păun acum. Ei bine, sper ca acum să fie, în sfârșit, mulțumită, fiindcă tot tânjește după mânecile astea caraghioase de când au apărut, deși nu a mai scos niciun cuvânt după prima rochie. Mânecile au crescut de la an la an tot mai mari și mai caraghioase, acum sunt cât două baloane. Cine le poartă anul următor nu va mai încăpea de-a dreptul pe ușă.

Dimineața de Crăciun răsări peste o lume încremenită în alb. Fusese o lună blândă și toți se așteptau la un Crăciun plin de verdeață, dar un strat indestulător de zăpadă se cernuse delicat peste Avonlea încă din Ajun. Anne se zgâia cu încântare de sus, de la fereastra acoperită de gheață. Părea că brazilor din Pădurea Bântuită le crescuseră aripi minunate; mestecenii și cireșii sălbatici erau conturați cu

sidefiu, câmpurile brazdate deveniră întinderi de încrețituri pudrate, iar aerul ușor aspru te făcea să tresalți. Anne alergă până jos, cântând până ce întreaga casă răsună de glasul ei.

– Crăciun fericit, Marilla! Crăciun fericit, Matthew! Nu-i un Crăciun minunat? Cât mă bucur că e totul alb. Parcă nu mai semăna a Crăciun altfel. Nu-mi place când e multă verdeață, de fapt, nici nu este prea mult verde, ci doar niște maroniuri și griuri urâte. De ce spun oamenii că asta e verdeață? Vai, vai, Matthew, asta e pentru mine? Oh, Matthew!

Matthew despachetă sfios rochia și o întinse spre ea, sub privirea dezaprobatoare a Marillei, care se prefăcea că umple cu sânguință ceainicul, deși privea din colțul ochiului toată scena cu un aer interesat.

Anne luă rochia și o sorbi din ochi cu adorație. Cât era de drăguță: era dintr-o stofă moale cu o patină aurie ce cădea în volane și încrețituri grațioase, talia era adunată după ultima modă, iar la gât avea un volănaș de dantelă subțire. Mânecele, însă, erau încoronarea rochiei: manșete lungi până la coate și, mai sus, mâneci bufante despărțite de două șiruri de fundițe de mătase maro.

– E un cadou de Crăciun pentru tine, Anne, zise Matthew cu timiditate. Dar... dar, ce s-a întâmplat? Nu-ți place? Întrebă, căci ochii Annei se umplură de lacrimi.

– Dacă îmi *place*? Vai, Matthew!

Anne așeză rochia pe spătarul unui scaun și își împreună mâinile.

– Matthew, este superbă! Cum să-ți mulțumesc vreodată? Privește ce mâneci are! Vai, parcă aș fi într-un vis frumos!

– Ei bine, să luăm micul dejun acum, o întrerupse Marilla. Anne, îți mărturisesc că eu nu cred că mai aveai nevoie de o rochie, dar din moment ce Matthew ți-a cumpărat-o, să ai grijă de ea. Doamna Lynde ți-a lăsat și o panglică de păr. E maro, se asortează cu rochia. Vino și așază-te, te rog!

– Nu știu cum aș putea să mai înghit vreun dumicat, zise Anne în culmea fericirii. Micul dejun pare ceva atât de banal într-un asemenea moment. Prefer să mă bucur privindu-mi rochia. Sunt atât de încântată că mânecele bufante încă se mai poartă. Mi se părea că nu aș fi putut suporta dacă ar fi trecut moda înainte să am și eu o rochie cu astfel de mâneci. A fost minunat din partea doamnei Lynde să-mi dăruiască și o panglică. Simt că ar trebui, într-adevăr, să fiu o fată cuminte. În astfel de momente îmi pare rău că nu sunt un copil model și îmi propun mereu să ajung așa în viitor. Doar că e destul de greu să-ți duci la capăt promisiunile atunci când apar ispite cărora nu te poți împotrivi. Cu toate astea, mă voi strădui mai mult după cadoul acesta.